

КЛИМ ПОЛІЩУК

ЗВУКОЛІРНІСТЬ

ПОЕЗІЇ

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА „БИСТРИЦЯ“.

THE
UNIVERSITY
OF CHICAGO
LIBRARY

2

3

2290

ЛІТЕРАТУРНА БІБЛІОТЕКА

Ч. 4.

Звуколірність

К. Поліщук

СТАНИСЛАВІВ—КОЛОМІЯ.

1921.

РОКІСНОНИК

КЛИМ ПОЛІЩУК

»

ЗВУКОКІРНИК
ЗВУКОЛІРНІСТЬ

ПОЕЗІЇ

Книжка друга

1551

Станиславів — Коломия.

Накладом Видавництва „Бистриця“.

Всі права застерігається.

Copyright 1921 by „Bystrycia“ Stanislaw.

З печатні В-ва „Бистриця“
(А. Кисілевський) в Коломиї.

PG 3948
.P77Z8
1921

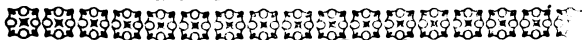

SLAVSP

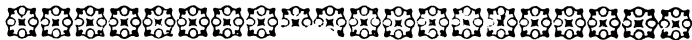

ЗВУКОЛІРНІСТЬ

С 61023

Digitized by Google

Звуколірність

Звуколірність соняшних заграв
Десь на дні, в глибині,
Наче ніжні огні. —
День суворий все ніжне забрав
І погас в далені...

Чую: давнє брентить і звенить
І проходить, як тїнь,
В тьму надійну терпїнь. —
Все життя неувловена мить,
Все життя тільки тїнь...

Як молитись? — Не знаю. — Колись
У дитячому сні,
Мені снились пісні. —
Дивні співи в душі розлились
На зеленій весні...

На далекій, зеленій весні,
В кругозвивах танця,
Розцвітали серця. —
Звуколірно брентили пісні
Без кінця, без кінця...

1919. р., 23. грудня,
м. Київ.

* * *

Хвилюймо духом дух,
Воюймо меч мечем, —
Доволі чуйний слух
Разити знов владцем...

В рідній землі весні
Завихаєсь „Тарас“,
Вітає ясен і синій
Бунтарний Гобестер.

Повільним кроком в крок
Прямує, наче тіль,
Червоний наш пророк,
В огнисту далечинь...

Стальовий мяз життя.
Рішучий дивний бій.
Конає небуття
В початку Третіх Дій...

Дратує мізок гнів. —
Тривожить серце крик. —
Темнів світ богів. —
Горить в словах язик...

І станеш над людьми,
Як блисне крик вогнем,
А зараз „ми“ не „ми“
Складаєм зміст поем...

* * *

Вірить? — Не вірить? — Знаю! —
Хтось переможе когось. —
Смілими словами маю,
Стислося серце чогось...

Кров. — І за кров заплата. —
В лоні розгніваних хмар
Мають обривки пляката,
Мріє червоний димар...

Лиця похмурні на сході. —
Чола задумані тут, —
Більше не треба їм... Годі...
Годі гартованих пут...

Вийду із горя веселий,
Стану на соняшну путь,
Крикну на стомлені села:
— Сонні! Вам сонним не будь!...

Полум'я збройно розгорну,
В небі розпалю вогні, —
Вічно безумне і чорне
Кине прокльоном мені...

Перемога

Мовчіть! — Не йдіть! — Он світ
І сонце стеле шлях! —
Червоний свій привіт
В завітчених полях
Послав веселий грім...
Південномудрий день
Не вабить ураган. —
Лиш звук і рух пісень
Розбудить рідний лан
І витворить наш гімн...
Новим огнем небес,
Поривом рвійних днів
Незривно знов воскрес
Одтвертосмілий гнів
На лоні білих нив...
Коли не казка мрій;
А рев страшних гармат
Потягне всіх у бій,
То впаде чорний кат
На стерні вільних жнив...

Моїй Країні

О, безмежно наївна Країно! —
На руїнах Твоїх не печаль.
А на ранах огніє так мрійно
Щиросердно укоханий жаль...

Хоч в просторах ланів Твоїх згодних
Не скородить ріллі борона,
Так риданням і криком голодних
Ти прославишся в світі одна.

Королівна усім королівнам,
Найбогатша багатих усіх,
Ти прибудникам — старцям не рівна
Усміхавшся всім і до всіх. —

Кокетуєча лівим і правим,
Ти кокетства не збудеш ніяк,
І на коси Твої кучеряві
Натягаєш фрийійський ковпак...
...Та сміятися з Тебе не можна.
Дорікати? — О, сором і гріх! —
Я боюся, що Ти, як і кожна,
Що родилась на глум і на сміх...

Викликання

Гей, виходь кошлатий звіре! —
Місяць сонце цоборов. —
На полях без краю й міри
Розлилась пахуча кров...

Смак твій знаю. — Волю чую. —
В літну вовну топлю зір. —
Я з тобою вік вікую,
Мій, кровавий злобний звір...

Срібло — роси. Віти — сльози. —
Поле — межі. Трави — гніль. —
О, мій звіре... Боже... Боже...
Як летить кривава пиль...

Йдім-же разом, рідний звіре. —
Місяць сонце поборов. —
На полях ридають ліри,
На полях червона кров...

Зло

Сонце зла розляглось на розпутті
І чекає, чекає когось. —

Сунуть хмари вітрами зіпхнуті
І зітхають, зітхають чогось...

Тихі блиски замкнулися в зорях
І на землю з блакиті зорять, —

Крик, туга в безрозважному горі
На розпутті кривавім лежать...

Хвилі

Дикі хвилі б'ються в скелі,
Трощать скелі! —
Розбігаючись з простору, налітають —
Та не змиють кров пустелі,
Зло пустелі,
Що на скелях чуда вічності чекають...
Стогнуть хвилі, плеще піна,
Тільки піна, —
Кров на скелях дивним промінням палає.
Кров чекає... Буде зміна...
Світла зміна,
Що в серцях людських майбутнім сонцем сяє...

Слава

Гей, мужицька славо,
Свавільно-крівава,
    Яка-ж ти ясна: —
Жевріє огнисто
Соняшне намисто,
    Сміється весна. —
А весною, на вільному полі,
Линуть співи визволення й волі...
Гей, весняна зоре,
Не втікай на гори,
    На долини глянь! —
Під звуки веснянки,
З дівоньками в танки,
    В першій низці стань! —
А в танках станеш рідньою ріднім
І заблиштиш промінням побідним...
Гей, мужицька славо,
Свавільно-крівава,
    Яка-ж ти ясна! —
На ріллі зчорнілій
Мріють лица смілі,
    Як весна-красна. —
А весною гудуть старі дзвони
Й славословно гремлять антифони...

1919. р. 12. III.

Памяти Товариша

Ах, стомились душі! — Як стомились душі! —
Навіть небо сіре, начеб лица їх, —
А навколо люде, начеб мертві туші,
І риданням квилить їх веселий сміх...

Ах, стомились очі! — Скрізь понурі ночі!
Морок північний полюбився нам,
А на скелях дзвонять голоси пророчі:
— Станете красою рівною богам!...

Тільки серце стислось. — Тільки серце стислось!—
Гей! лани криваві, як-же вас пройти! —
На далеких межах, в туманах забилось
Полум'я прибудне світлої тьми...

1919 р. 28. IX.

Камянець.

Пора

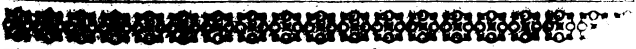
В останнє розгорнем знамена
І випустим клич боєвий, —
Завихриться буря шалена,
Розкотиться грім огневий...

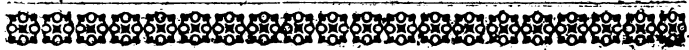
Розділимо тони в півтони,
Розкидаєм зло барикад,
Гойдатимем соняшні дзвони
Над чолом схвильованих Рад...

Повстанем весело й могутньо,
Скуємо з мечами долонь,
Засвіtimo серцем майбутньо
І в грудях розпалим огонь...

Безжурно, рішучо і сміло
Ударимо криком „Пора“! —
Ніколи так серце не хтіло,
Щоб рушилась в місця гора...

I.

Миготять, миготять, миготять... —

Що за дивна така новина?! —

Ах, вернулась кровава мана

І червоної птахи летять...

Знов пісні у сльозах, у сльозах...

Мріє небо затьмарене злом,

Заплелося терпіння вузлом

І скорботно всміхається жах...

Хтось піднявся до тебе в диму,

Хтось пророчить шрапнельний кінець,

Хтось короною з людських сердець

Возвеличує північ німу...

І злорадно дзвенить кастанет,

Божеволіє чудо з чудес.

Та в блакитнім просторі небес

Спопелить його злий фіолет...

12. II. 1919. р.

II.

Десь за брамою вічного вла.
Десь в безодні трухлявих основ
Преднакресленість віку жила
На припоні космічних оков...

І мовчала затаєність в мгли,
Гасли гасла в промінні зіриць,
Розп'янувся Христос на землі
І творилося царство рушинць.

Закричало залізо і кров,
Занімили простори в журбі
І червоно-чудна хоругов
Піднялася в страшній боротьбі...

Засичало каміння, як Змії,
Заридали: „О, Христе... Де-ж Бог?...“
А гармати слішилися в бій,
Бо прокинулись Іог і Магоґ...

Заглушаючи регіт борні,
Заяснівся між зорями Змії
І посипав пекельні вогні,
Викликаючи смертних на бій...

14. II. 1919. р.

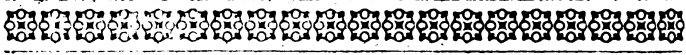
III.

Завихрила кучері в бурі життя,
Розсипалась сміхом огненным
І стала загадкою злого Буття
І стала сумною пред Денним...

А Денний був тихий, прощально-німий,
Таємности риси на чолі,
Весною — веселий, ясний, молодий,
Зімою — недвижний на полі...

Ухмілку брехливих і усміх святих
Зєднав він із нею сред бурі, —
Сам тінню незримо наблизивсь до них
І вгледів себе в їх натурі...

17. II. 1919. р.

IV.

Обпльований вінок його терновий
Засяв огнем на страдницькім чолі,
А перед ним сплелись дороги змови, —
Проходили сліпі по стоптаній ріллі...

Самотній хрест, — забутий спів надії, —
Стояв в полях і мріяв сам на сам,
А перед ним крутились буревії
І шаленів вселюдний дикий Хам.

Лише одна трьохвічних літ ворона,
Що ждала з дня на день кривавих жнив,
Заглянула і скрикнула: „Корона“
На хресті!... О, гляньте всі! Христос ожив!...

17. II. 1919. р.

V.

Як страшно йти в пустиню душ померлих,
Де смерклися віки давно минулих снів,
Де чорні тіни зла, серця святих пожерли,
Де родиться в пільмі майбутній розпач днів.

Моя-ж черга в акаціях розквітла, —
І це душа відчула лиш одна, —
Так мушу йти із соняшного світла,
І випить келих свій до бунтарного дна.

Тоді пустиня вся гучним сміхом озветься,
А чорні тіни зла пісками зашумлять
І там, де ляже труп, троянда розцвітеться,
Щоб барвами краси про вічне нагадать.

18. II. 1919. р.

VI.

На попіл зраджених руїн
З небес блакитних іскра впала
І залунав забутий дзвін,
Огнем жадань мета засяла...

Як мак червоний, майовий,
Цвітуть визвольних днів прапори
І дзвонить заклик бойовий:
— Вперед, вперед, на сині гори...

Моя душа мовчить в сльозах, —
Я бачу жарт німого Бога;
На зустріч їм повстане жах,
Туманом вкриється дорога...

Повернуть знову до руїн, —
Бо тяжко світлом легковажать, —
Але ворони злих країн
Червоні гасла їх зневажать...

Тоді затихне віщий дзвін,
Настане час журби й остуди
І тільки спогад в темі руїн
Про жарт Німого жити буде.

19. 1919. р.

Заметеорились простори й гори. —
Летять, прибудинки, в світи. —
Червоном відблиском хвилює море. —
Із нор — жадання, без мети...
В безумстві днів понуї і серцем стали. —
Тремтінням тіла серед тьми,
Комуś молилися, когось жадали:
— Прийди... Поглянь... Самотні ми...
Я сам в норі. — Хотілося-б із ними. —
Страшні шляхи за ворітьми. —
Стиснув всіх обіймами стальними
Безлипча стриманність цітьми...
В полоні зда — веселого це час.
В полоні зда — „Моє“ — „Твоє“...
Одна душа чогось свого чекає,
А серце трунок злобний пе...
І все, що десь збиралося віками,
Чим бился нерас серця,
Пройшло, як метеор безмежний перед нами,
І бризнуло огнем кінця...
Вогонь кінця. — Шукання вже не стало,
На глум, на сміх кудись іти. —
На землю в темну ніч небесне впало,
Небесно-чуле, без мети...

1920. р. 20. IV.

Київ.

Сьогодні день, можливо, вже останній. —
В Софії плакали і тужили давони. —
В душі мотив збудився стародавній
І викликав настрою тони...

Останній день: — І скільки-ж їх прожито. —
А з кожним днем все більше й більше крови.
Вчорашній світ сьогоднішнім розбито
В імя ідей одвічної любови...

Скрівавлено блукають скрізь прокльони. —
В просторах голоси і співи маю. —
В моїй душі святі софійські дзвони. —
В моїй душі чуття і сліз до краю...

1920. р. 2. V.

м. Київ.

Як згорить останнє — стану сам,
Захвилює мізок думу дум,
Більше не всміхнуться зорі нам,
Більше не озветься смертний шум...

На шляхах шляхетних поривань,
Серед злоби, зруби і біди,
На огнях-безрадісних змагань
Заіскряться вічності сліди...

Блідосрібним рожам стане жаль,
Як між ними ляжуть черепи,
І розкаже пісні чорна даль,
Як вмірали велити й раби...

О, мої безщасні і святі,
Блідосрібні рожі — мрійні сні,
Догоряють іскри золоті,
Замітають слід мій буруни...

1920. р. 16. П.
Краснопіль, на Волині.

Замкнім залізні двері. —
Не віять вітрам. —
Органний гнів містерій
Жахне мовчавний храм...
Благальне войкнув — „Живі!“ —
Крізь вікна жертовий світ. —
Навколо мармур, плита
і шил анжуйск літ...
Простягнем спирагі руки
В сумний сутінок сталь:
— Збудь в нас творчі муки,
Забутий Рафаель...
Там площі і майдани,
Безумство і розпач днів,
Трибуна і кайдани
Й революційний світ...
Ми тут, усіми гнімі.
Самотні і святі,
Могутні в неспіванні,
Як гарфи золоті...
На мармур чело чисте. —
На серце ніжність рук. —
Огнями-премініста
Засяє радість мук...

1920. р. 19. IV.

Київ.

З Д В И Г

(На 60-ті роковини смерті Кобзаря)

Задріжала земля від Карпат по Кубань,
Занімили Кавказські гори, —
Гей, куди лиш не стань і куди лиш не глянь —
Скрізь і всюди червоні простори...

На червоні поля ллється сонішний світ, —
Низом, яром проходять тумани —
Від Канева, з гори лине віщий привіт:
— О, щастя вам порвати кайдани...

Ідуть титани-борці на простори степів, —
Впереді і на заді меж не стало, —
Тільки громом гучним неохоплений спів
Буйне серце в грудях заспівало...

Так із кола легенд і ватавних снів,
Що ховала Чернеча могила,
Вийшов велит-мужик на простори степів,
Встала приспаних лицарів сила...

Може буде ще кров заливати наш спів?
Може буде?... — Хто се відгадає? —
Але, чув душа після наших слідів:
Велич Волі ще душе засяє.

Марево страждань

Сумно-сонні вулиці смугою безмежною
Простягнулись в мареві заснулих днів. —
Вються, бються прапори з думкою бентежною,
Кровю червоніється наболілий гнів.

Хтось прийшов із темряви і чогось
[регочеться,
Жартом сміло кидає на камінний брук. —
Чорним душам в сяйві жити щось
[не хочеться. —
Хай їм пісню вічності проспівав крук...

Я-ж на сонній вулиці з ними буду битися,
Станеться, що, може, заслужу й вінець. —
Зранений, зневажений не піду молитися,
З думкою бентежною буде мій кінець...

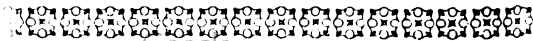
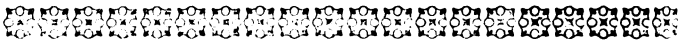
Заясніле марево. Що тебе розсіяло,
Чи початок казки, чи кінець жадань? —
Сумно-сонні вулиці вітром не провіяло,
Сумно-сонні вулиці в мареві страждань...

1919. р. 11. III.

З ВЕСНЯНОГО

.33

З весняного

I.

Долоня рупором: „Гов!... Гов!..
Спиніться там!.. Не лийте кров!..
Веду з просторів вічний день
І звук затрачених пісень
Повстане знов...

Дивлюся. Йде такий ясний,
Такий весняно-молодий.
Неначе з казки. В цвіті сил.
Струсив на трави срібний пил
І став блідий...

На смугах ніжних, сонних рун
Накреслив блискавку Перун,
А він натхненно кинув в день
Мотив затрачених пісень
З таємних струн...

II.

Лиш стремління пішло на дороги,
Розполохався сонний туман,
Забреніли пісні перемоги,
Задзвонило подзвіння кайдан.

Заридала потвора блукання,
Затужили в руїнах кати. —
Завершається доба шукання,
Визволяються всі наймити...

Хай вкривається небо димами,
Хай конають безрадісні сни, —
Буде воля світитись над нами,
Наче сонце ясної весни.

III.

Славословмо палаючий день!
Заклинаймо залізо і мідь!
Упиваймося дзвоном пісень,
Спопелівши на серці злу їдь...

Будьмо тихі і ніжні в душі!
Будьмо смілі в заклятих ночах!
Будьмо чуйні в чекальній тиші,
Засвітивши надію в очах..

Он склепіння небесне дріжить. .
Он простори зігхають в громах. —
Ми-ж маємо одну тільки мить,
Як руки рознервованій взмах.

Славословмо! — Прийдемо на грань.
Заклинаймо! — Всміхнеться життя.
Наша черга у низці завдань,
Наша Воля є змістом Буття...

IV.

Бризки за бризками. Грони.
Пащі одтвертих пісень.
Яряться дивно червоний день. —

Хвиля за хвилею. Мило.
Безліч рішучих голов.
Хвилями брук затопило знов. —

Іскри за іскрами. Море.
Летється, хлюпощеться сміх. —
Люде — не люде. Потвори їх.

Гасне заграва в заграві.
Грає розбурханий тон. —
Стомить квітки кучеряві сон...

V.

Як закритись Око огненне,
Ми прощатись не будемо з днем. ---
Заховасмо в душі все денне
І надійно до ранку заснем...

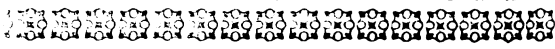
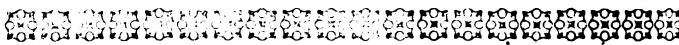
Київ.

1919. р., травень.

БУНТАРНІ СТЕЖІ.

I.

Випало селам: „Безсонно“...
Казкою нивам не снити. —
Мріють в ярах молитовно
Гордих знамен оксамити...

Певної віри стопами
Стопано всюди всі межі,
Ходять, як тінь між снопамі
Чати бунтарні і стежі...

В півночі страшно під небом
Яряться гнівом сердечно, —
Сонцю огніти не треба,
Сонце таким небезпечно...

Добре їм гаслом свистати,
Сіяти блиски косою,
Чатами стежить, не спати,
Пестити ноги рососою...

Вранці, як блисне в заграві,
Соняшний усміх на сході, —
Кров запарує в мураві,
Села застогнуть в негоді...

II.

І стали не одним,
А вряд і всі до пари. —
На сході чорний дим,
На заході примари...

Замкнулися в журбі
Похмуро стислі лица,
Уєдналися в юрбі
Подерта свита й криця...

Село тремтить... Круки
Скриплять десь від керниці
І липнуть до руки
Заржавлені рушниці...

Обміжки. Поле. Лан. —
Вже ніколи вагатись! —
Голосить злий туман
Назад вам не вертатись!

В просторах не жнива,
А стоптані лиш межі,
І віра ще жива
В сумні, бунтарні стежі...

1919. р. Літо.

Київ.

Шалений кінь

Шаленого коня!

Коня скорійш сідлайте! —

Он шум... За ворітьми басують кінські ноги.

Нівколо, всоди, скрізь спалахнули дороги...

Коня скорійш сідлайте,

Шаленого коня!

Вихристо-сміло в бій!

Огненні стяги в гору!

Останній наступ наш не знати-ме ушну

І вдарить ворога в залякану злу спину. —

Огненні стяги в гору,

Вихристо — сміло в бій!

Веселість перемог.

О, радуйся вся земле! —

В трупарнях тлінь злоби без ладу, ліку й міри,

А над трупарнями зоря нової віри. —

О, радуйся вся земле,

Веселість перемог!

Світись черга життя!
На віки вічні Слава! —
Кінці й початки стерлись в червоному огні,
Лишився рух бентежний в шаленому коні. —
На віки вічні Слава!
Світись черга життя!

1920. р. літо.

Київ.

Дужі й непоборні

З тихим, незлобивим, ласкавим привітом
Нахилилось небо над червоним світом.
На Карпатах Довбуш тінею блукає,
На старій Волині Кармелюк зітхає.
Не стерпівши глуму, кривди і потали,
Скрізь по Київщині колії повстали.
З прапором могутнім йде Народня Рада,
Гинуть Чорні душі і злочинна зрада...
Шепчуть друг до друга злобні Душі Чорні:
— Де вони взялися, дужі й непоборні?!...
Зашуміли лози, загули діброви:
— Цитьте Чорні Душі, не ведіте змови...
Застогнали ниви всіми борознами:
— Хто не йде за ними, той глумивсь над нами!...
І зітхнули хвилі весняним зітханням:
— Честь борцям за діло! Слава їх стражданням...
На одвічно-вічній і святій блакиті
Став Христос над світом у селянській свиті...
Зашептались знову злобні Душі Чорні:
— Сам Христос із ними?!... - Дужі, непоборні!...
1919. р. 25. I.

НА ВИГНАННЮ

I.

З краю рідного. — В лоно пустель. —
На чужі береги від чужих.
До хмурних скривавлених скель. —
О, як тяжко для нас і для них...

А за нами сліди від туги
Викликають ряд зоряних стеж...
О, прокляті кати й вороги!
Вам не знати накреслених меж...

Ми пройдемо дорогу страшну,
Поцілуєм останній поріг. —
О, вітайте-ж майбутню весну,
Хто осінній туман переміг...

II.

На дорогах загукали роги,
Й насурмили сурми...
Хто сказав — „Нема снаги і змоги
Подолати тюрми“?!

О, даремне роздирати рани,
Як блиснули очі. —
Краще вдарте молотом в кайдани
Серед злої ночі...

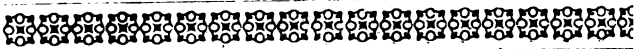

III.
Навіть в скривавленім горі,
Навіть в розпачну годину,
Будемо вірити в зорі,
Будемо йти без упину...

Навіть тоді, як здолають,
Стримано затиснемо зуби. --
Сильні в борні не ридають,
Дужим нема самозгуби...

З КНИГИ ЖИТТЯ.

55

Одна ніч

Загасло сонце десь в глухій безодні.

Озлоблено заклацав кулемет.

Стривожено завили пси голодні,

І вартовий оглянув свій багнет.

Молошна мгла посунула з півночі.

Замислено спинилося чуття:

Вечірня тінь пливла в обійми ночі.

Нестримна біль в'їдалася в життя.

Повільно десь вмірали денні шуми.

Несмілий хтось дивився на зірки.

Скупий мудрець лічив самотні думи,

І ворожив на лініях руки.

Я сам не свій. — Розділений на двоє. —

Сховав кудись нестриману печаль. —

Я сам — не сам, я чую, нас є двоє,

Що люблять звук пісень і гостру сталь.

За містом десь чекають нас дороги.

У місті жде червона хоругов. —

І як пройти накази й застороги,

Як не лить невинну людську кров?...

Топчу на глум свої кришталні сльози,
Даю себе напруженню змагань,
Кричу собі страшні погрози,
І кличу ніч-мару на смертну брань...

І враз погас, зігнів погарь останній,
Роспачливо завив розбитий дзвін
І, як мотив мінорно-погребальний,
З'явився Гнів на тлі камінних стін...

Спинився Момент напруження й чекання.
Здавалося, жахнулась ніч мене.
Вчулося, що бризне десь ридання
І боротьби зла чаша промине...

Але з низин повстала ніч до бою.
Зхрестилися її й мої мечі.
Та я не міг боротися з тугою
Що вигуком разносили сичі...

...Не витримав я пестоців кривавих...
Скоривсь всьому... На землю ліг...
Лежав і відчував похід комет яскравих
І бачив соняшний могутньо-вічний біг...

1919. р. 18. III.

Київ.

* * *

В калюжах крови тоскний тон. —
Ридають думи й мрії. —
О, як пройти нам крізь бетон,
Не стрівши повії?...

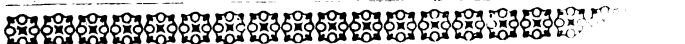
Ми сиплем іскрами очей,
Палаєм дивним жаром,
І в темі заляканих ночей
Тривожим всіх пожегаром ..

І ждемо дня, — хоч день погас, —
Мережим згадки білі,
А хтось в душі сміється з нас:
— Смішні... Маленькі в ділі...

Та, все на бік... Вперед ідем...—
Узори квітнуть кровю...—
Повіям купимо Едем
Цнотливою любовю...

1920. р. 13. I.

Київ.

* * *

Скільки наречених не ввійдуть в двері!
Скільки сліз проллється на вінки весільні!
За столами сядуть, випивать гетери,
Всіх опянять швидко келіхи весільні...

І на все наляже злонамірна міра.
І на все покличе зріст потворних сил, —
Заніміє в тузі злото-срібна ліра,
Не зашепчуть трави на верхах могіл...

Не знайти-ж в руїнах радості Мадонни, —
Тінню не освятить палу Рафаель. —
Тільки зажевріють скрізь страшні кордони,
Тільки зарегоче звір німих пустель...

...Милі, наречені! Для душі моєї
Є ще не початий зоряний простір...
Там цвітуть одвічно юности лілеї,
Там на рожах сяє відблеск наших зір...

1919. р., 30. X.

Київ.

З М І С Т :

Звуколірність

Звуколірність	7
Хвилюймо...	8
Вірить ?...	9
Перемога	10
Моїй Країні	11
Викликання	12
Зло	13
Хвилі	14
Слава	15
Памяти Товариша	16
Пора	17
*	
*	
Миготять...	21
Десь за брамою...	22
Завихрила...	25
Обшльований вінок	24
Як страшно іти...	25
На попіл	26
Заметеорились...	27
Сьогодні день...	28
Як згорить	29
Замкнім залізні двері...	30

Здвиг	31
Марево страждань	32
З весняного	
З весняного I.	35
" " II.	36
" " III.	37
" " IV.	38
" " V.	39
Бунтарні стежі	
Бунтарні стежі I.	43
" " II.	44
Шалений кінь	45
Дужі й непоборні	47
На вигнання	
На вигнання I.	51
" " II.	52
" " III.	53
З книги життя	
Одна ніч	57
В калюжах крові	59
Скільки наречених	60

КЛИМ ПОЛІЩУК.

Книжки, які вже вийшли в друку:

- I. „ДАЛЕКІ ЗОРІ“, нариси й оповідання. Житомир, 1904. р. В-во „Стерні“.
- II. „СПИВИ В ПОЛЯХ“, поезії. Валк, (Ліфляндія), 1917. р. В-во „Укр. Голос“.
- III. „СЕРЕД МОГИЛ І РУЇН“, нариси й оповідання, Київ, 1918. р. В-во „Серп і Молот“.
- IV. „ПОЕЗІЇ“, кн. перша, Київ, 1919. р. Видано накладом М. Гуцайло.
- V. „ТІНИ МИНУЛОГО“, волинські легенди. Київ, 1919. р. В-во „Сяйво“.
- VI. „НА ПОРОЗІ“, оповідання, Київ, 1919. р. „Всеукраїнське Видавництво“.

Книжки, які друкуються:

„ДУШІ ВІЧНІ“, волинські легенди, книжка друга.

PG
3948
.P77Z8
1921

Polishchuk
Zvukolirnist'

JAN 4 '65L

Bindery

PG
3948
.P77Z8
1921

Polishchuk
Zvukolirnist'

PG3948.P77Z8 1921 c.1

Zvukolirnist poezi

085 323 881

UNIVERSITY OF CHICAGO

**В Видавництві „Бистриця“ є до набуття
такі новини:**

А. Чайковський: Малолітний, повість	Мп.	70.—
Ю. Шкрумеляк: Сон Галича, поема	„	10.—
О. Шевчук: Ad astra, новелі	„	25.—
К. Поліщук: Звуколірність	„	30.—
Укр. Сміх, збірник гумористики	„	55.—

Адреса для замовлень:

**В-во „Бистриця“, Станиславів,
вул. Липова ч. 1.**